

РЕШЕНИЕ

№ 4177

гр. София, 02.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10896** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. К., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, чрез адв. С. В., член на САК, срещу отказ за издаване на виза вид „D“ от дата 26.09.2025 г. по заявление № IST25018370V, подадено на дата 26.06.2025 г., постановен от А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И..
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност в цялост, поради необоснованост, нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Твърди, че в отказа не са посочени обстоятелствата, поради които е отказано издаването на виза, единствено са цитирани основанията. Сочи, че не са описани документи, за които да се предполага, че са с невярно съдържание, не са описани обстоятелства, поради които може да се счете, че заявителят ще използва Република България единствено за преминаване към трети страни, както и по какъв начин не е достоверно доказано как не е изпълнена целта и условията на заявеното пребиваване. Счита, че това е порок, нарушаващ правото на защита на лицето, тъй като той не знае и не може да разбере за какви точно нарушения се касае, за да може да организира правилно защитата си, както и да опровергае съответните твърдения. Твърди, че надлежно е получил одобрение след съгласувателна процедура по реда на чл. 24и от ЗЧРБ за получаване на Единно разрешение за пребиваване и работа към дружество „ТАЛАЙ ЛОГИСТИКС“ ООД. Излага още, че работодателят, имащ желание да наеме чуждия гражданин е доказал в цялост намеренията си, представил е всички необходими документи и не са налице пречки по осъществяване на процедурата по наемането му. Счита, че е налице неправомерен

отказ от страна на К. отдел, а така също и злоупотреба с права, тъй като не се посочват никакви данни за твърдените нарушения. Административният орган не е обосновал (не е изложил точни, и ясни - мотиви) защо не кредитира представените, писмени документи и защо с приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата. Отбелязва още, че дружеството-работодател „ТАЛАЙ ЛОГИСТИКС“ ООД към настоящия момент вече има сключени два други трудови договора на същото основание и по отношение на същия тип работа. Искане се отменя на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С. В., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски

Ответникът – съветник консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, редовно призован, не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от дата 26.06.2025 г. от А. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Република Турция; писмо с рег. № 536400-55005 от 17.06.2025 г. на Дирекция Миграция, с което е уведомен работодателят „ТАЛАЙ ЛОГИСТИКС“ ООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; Полица за медицинска застраховка валидна до 25.07.2026 г.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, декларира документи с невярно съдържание има данни, че ще използва страната като пункт към трети страни“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генерални консул на Република България в И., с която А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото, на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“ - СДВР за съгласуване заявления на А. К., гражданин на Турция. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана информация е представено от ДАНС и е приложено по делото, като е обособено в отделен класифициран том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на

чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законово основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 23 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17), има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава (т. 22) и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т. 23).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 23 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, трябва да бъде установена специфичната цел у чужденеца – да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Такива факти не се установяват по преписката, от

една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Подобни данни не са установени и доказани и от предоставената класифицирана информация от ДАНС.

Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, за срок от 3 години. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза тип „Д“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за продължително пребиваване с цел работа участие вземат Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези заинтересувани страни вече веднъж са дали своето положително становище относно А. К..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „Д“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето следва да бъде определено като заплаха за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си (чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ).

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ. Също така не се разбира кои са сочените неверни данни или представените документи с невярно съдържание, как и по какъв начин са доказани тези факти. Също така не е посочено и защо има основателни съмнения, че лицето, ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата или това са само предположения на компетентните органи. Всичко това обуславя извода, че процесният акт не е надлежно мотивиран. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се

върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства. При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Представен е списък, който включва 10 лв. или 5. 11 евро държавна такса, 500 лв. или 255. 65 евро възнаграждение за адвокат или обща сума в размер на 510 лв. или 260. 76 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, отказ за издаване на виза вид „D“ от дата 26.09.2025 г. по заявление № IST25018370V, подадено на дата 26.06.2025 г., постановен от А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на А. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, разноски общо в размер на 510 лв. или 260. 76 евро.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.